

EUROPA

Ugebrev fra Europa-Kommissionen i Danmark

Indhold

Camerons skeptiske europapolitik **2**

Af Rebecca Adler-Nissen

Efter 13 år med Labour skal Europa håndtere et Storbritannien i politisk forandring. Men David Cameron vil næppe kunne gennemføre den skarpe europapolitiske linje, som han lagde op til under valgkampen. Hans planer om at trække UK ud af dele af EU-samarbejdet vil blive delvist udvandet af Liberaldemokraterne og af virkeligheden i Bruxelles.

Slaget ved Buckingham **4**

Af Andreas Marckmann Andreassen

"Buckingham!" råber buschaufføren. Selvom vi kun er rejst nogle timer nordvest for London, er det et helt andet land, der venter udenfor. Fuglene kvidrer, græsset dufter, alt er i fuldt flor. Foråret kommer altid lidt tidligere til England, og i Buckingham er alle vejene alléer. På begge sider af vejen står ligusterhække, græsplænerne er trimmede, og rækkehusene ligner hinanden til forveksling. I åen svømmer svaner.

Redningsplan giver tid til en reform af euro-samarbejdet **7**

Af Ole Bang Nielsen

Der er skabt ny ro om euro-samarbejdet gennem weekendens beslutninger om at oprette en lånepakke til andre trængte euro-lande end Grækenland. Men uden en styrkelse af euro-samarbejdet vil problemerne vende tilbage.

EU står bag hvert medlemsland, hvis det kommer i krise **10**

Af Redaktionen

Få timer efter vedtagelsen af EU's store hjælpefond mødtes 400 europæiske og globale ledere til uformelt topmøde i Bruxelles, hvor Europas økonomi ikke overraskende kom til at dominere.

Estland nyt euroland **11**

Af Redaktionen

Som det første land fra det tidligere Sovjet er Estland nu klar til eurosamarbejdet. Det er ikke blot en vigtig anerkendelse af et nyt EU-land, men også et kærkomment politisk og økonomisk skulderklap til en euro i blæsevejr.

EU kigger mod øst og syd **12**

Af Redaktionen

Det er blevet nemmere at handle over grænserne ind og ud af EU. Til gengæld er der stadig lang vej for demokratiseringsprocesserne hos EU's naboer mod øst og syd. EU's naboskabsrelationer har været til statustjek.

Camerons skeptiske europapolitik

Af Rebecca Adler-Nissen

Efter 13 år med Labour skal Europa håndtere et Storbritannien i politisk forandring. Men David Cameron vil næppe kunne gennemføre den skarpe europapolitiske linje, som han lagde op til under valgkampen. Hans planer om at trække UK ud af dele af EU-samarbejdet vil blive delvist udvandet af Liberaldemokraterne og af virkeligheden i Bruxelles.

Interessen for det britiske parlamentsvalg har været overvældende. Efter fire dages forhandlinger bag lukkede døre får Storbritannien nu sin første samlingsregering i 36 år.

Under konservativ-liberal ledelse kan briterne bl.a. se frem til betydelige offentlige besparelser og en folkeafstemning om en reform af det britiske valgsystem. Også EU kan se frem til en ny britisk politik. Læser man det konservative valgmanifest er der grund til at spænde sikkerhedsbæltet, for Cameron lægger op til en mere uforsonlig europapolitisk linje, end det man kender fra Labour-tiden. Ganske symptomatisk overtager EU-skeptiske William Hague posten som udenrigsminister efter den unge, EU-venlige Labour-løve David Milliband.

Et opgør med Bruxelles

Mange i Bruxelles fik da også deres Leffe galt i halsen, da Cameron i sommer trak sine MEP'ere ud af den store borgerlige, kristen-demokratiske gruppe i Europa-Parlamentet og i stedet placerede dem i den kontroversielle højreorienterede gruppe. Ligeså opsigtsvækkende var Camerons insistensen på genforhandling eller ændring af Lissabon-traktaten. De konservative gik bl.a. til valg på, at de ville trække magten tilbage til Storbritannien, når det gjaldt Charteret om grundlæggende rettigheder (hvor briterne ellers allerede havde fået betydelige forbehold), det strafferetlige samarbejde samt social- og arbejdsmarkedspolitikken. Desuden indeholder det konservative manifest passager om afvisning af EU-rettens forrang og et opgør med EU-domstolen. Endeligt har de konservative lagt op til en folkeafstemning, hver gang Storbritannien overdrager suveræniteten til EU.

Umuligt kompromis mellem Cameron og Clegg

Denne europapolitik står i skarp modsætning til vice-premierminister Nick Cleggs linje. Mens de konservative lover, at de aldrig vil indføre den fælles mønt, har Clegg fastholdt sine markante, EU-positive holdninger. Han bakker op om Lissabon-traktaten og mener endda, at briterne skal erstatte pundet med euroen. Under valgkampen nød Clegg tydeligvis at drille de konservative med det omtålelige EU-spørgsmål. Han kritiserede bl.a. Cameron for at være allieret med hvad han kalte "tosser og xenofobere" i Europa-Parlamentet. Et europapolitisk kompromis mellem Cameron og Clegg synes altså umuligt, og de konservative vil nok formelt få ansvaret for europapolitikken.

Men spørgsmålet er, hvor meget forandring, der egentlig kommer. Liberaldemokraternes leder Nick Clegg får posten som vicepremierminister, mens det desuden forlyder, at yderligere fire pladser i ministerkabinetet går til de liberale. Det kan dårligt undgå at opbløde regeringens europapolitiske linje.

Det konservative lærestykke

Endnu mere afgørende for britisk europapolitik bliver den virkelighed, der møder David Cameron og hans regering i Bruxelles. Trods Storbritanniens størrelse og betydning for EU, har de – ligesom alle andre medlemslande – et begrænset forhandlingsrum. De faktiske forhold i jernindustrien vil blive tydelige for Cameron, som de blev for hans konservative forgængere Margaret Thatcher i

EUROPA

Ugebrev fra Europa-Kommissionen i Danmark

1980'erne og John Major i de tidligere 1990'erne. Camerons forbeholds-politik har med andre ord begrænset gang på jorden.

En usikker britisk kurs

Der hvor Cameron for alvor vil få svært ved europapolitikken er i forhold til sit eget parti og hans egne støtter. Det var netop skeptiske, konservative backbenhcers, der var tæt på at vælte Major af pinden som premierminister under Maastricht-forhandlingerne. Liberaldemokraterne vil på den ene side forsøge at trække regeringen i en mere europavenlig retning, mens konservative backbenchers vil puste Cameron i nakken, hver gang han er i Bruxelles og holde ham fast på hans udmeldinger før valget.

Cameron skal navigere i et minefelt af modsatrettede holdninger i sin samlingsregering og håndtere et konservativt parti, der ikke er blevet mindre skeptisk i tiden som opposition. Briterne vil altså få ganske svært ved at holde en fast europapolitisk kurs i de kommende år.

EUROPA

Ugebrev fra Europa-Kommissionen i Danmark

Slaget ved Buckingham

Af *Andreas Marckmann Andreassen*

”Buckingham!” råber buschaufføren. Selvom vi kun er rejst nogle timer nordvest for London, er det et helt andet land, der venter udenfor. Fuglene kvadrer, græsset dufter, alt er i fuldt flor. Foråret kommer altid lidt tidligere til England, og i Buckingham er alle vejene alléer. På begge sider af vejen står ligusterhække, græsplænerne er trimmede, og rækkehusene ligner hinanden til forveksling. I åen svømmer svaner.

Vi er i Middle England, den øvre middelklassens højborg - kernekonservert hjerteland. I Buckingham har de valgt en konservativ kandidat i over 60 år i træk, med undtagelse af et enkelt valg i tresserne. Nu skal England til valg igen, og vi er ankommet to dage før valgdagen. Der er nemlig en politisk uro, der lurker i Buckingham.

”Jeg troede, dit hår var mørkere!” udbryder en mand i Chelsea-fodboldtrøje, da han dukker op bag sin kone i døren. Så griner han og giver hånd til fyren i jakkesæt, der står udenfor. Fyren hedder Nigel Farage, og han fører kampagne her i Buckingham. Farage er et kendt ansigt i England, og han er frontfigur i det engelske parti UKIP, United Kingdom Independence Party. Partiet er Storbritanniens næststørste i Europa-Parlamentet, større end Labour. De har én altoverskyggende mærkesag – få Storbritannien ud af EU. Derudover går de ind for et stop for immigration til landet, og så vil de have en hjælpepakke til de engelske pubs.

En kontroversiel kamphund i Europa

Nigel Farage er kendt fra utallige tv-debatter, men især for en episode i Europa-Parlamentet for nylig, hvor han i en lang anklagende svada sagde, at formanden for Det Europæiske Råd, Herman van Rompuy, har ”karisma som en våd klud”, at han ikke repræsenterer vælgerne, og at hans behov for at tvinge en EU-stat ned over hovederne på borgerne ”nok er fordi, du selv er fra Belgien, der mere eller mindre er et ikke-land”. Ordene gjorde Nigel Farage endnu mere kontroversiel. De store politiske grupper var forargede, og Farage endte med at blive idømt en rekordstor bøde af parlamentet. Men i andre kredse er den kontroversielle kamphund en stemme, de har savnet på det europæiske parnas.

Og nu stiller Nigel Farage op i Buckingham, selvom han aldrig har boet her – og ikke har en chance imod det konservative betonflertal. Chancerne bliver endnu mindre af, at det er Underhusets formand, John Bercow, der stiller op for de konservative her. Han er blevet valgt de sidste 13 år, og fordi han er Underhusets formand, stiller hverken Liberaldemokraterne eller Labour op imod ham. Men det gør UKIP.

”Politikerne er pilrødne”

”Det er jo helt tydeligt, at politikerne er pilrødne, de har spillet fallit!” siger Nigel Farage med et stort smil til manden i Chelsea-trøjen. Farage slår ud med den ene arm, for under den anden holder han en uhandy håndfuld skilte med teksten ”Vote UKIP – Straight Talking”. Manden i døren nikker, hans kone lytter.

”Jeg er den eneste, der siger det. Bercow repræsenterer politik, som det fungerer i vores land i dag: Politikerne frådser og repræsenterer ikke os.” De forlader hinanden med rygklap og latter. En ny stemme er formentlig i hus, måske to.

EUROPA

Ugebrev fra Europa-Kommissionen i Danmark

Nigel Farage går videre til næste dørklokke. Det er dagen før valget, og UKIP har valgt at bruge den på at stemme dørklokker i udkanten af Buckingham. Selvom det kun er syv minutter i bil fra centrum, så er der lidt flere mælkebøtter i græsplænen her, børnene kører med skolebus, og der er knallerter i gaderne. Postbude, arbejdsmænd, forretningsfolk – mange erklærer deres støtte til Nigel Farage i løbet af dagen.

”Hver pub er et parlament i livsfare”

Men Nigel Farages rigtige jagtmarker ligger spredt over hele Buckingham. Det er værtshusene. UKIP har som det eneste parti en decideret pubpolitik. De engelske pubs lukker på stribe, fordi det ikke længere kan betale sig – de er for mange, og udgifterne er steget. Derudover mener nogle pubejere, at rygeforbuddet jager kunderne hjem. Det mener UKIP også. De vil have en hjælpepakke til de engelske pubs, og de vil afskaffe rygeforbuddet. Det har skaffet dem mange vælgere på pubs, og de fører kampagne og holder valgmøder på værtshuse. Også i Buckingham.

”Det er rigtige mennesker, der går på pub. Helt almindelige folk, der nyder en øl efter arbejde. Hver pub er et parlament, og de er lige nu i livsfare,” fortæller Farage, der selv er storryger, over en øl på en af de lokale pubs, The White Hart. Buckingham har ti pubs i alt. I hele valgkredsen er der over 500, og Nigel Farage skal have besøgt omtrent 200 af dem.

Nigel Farage vil have stop for indvandringen, stop for frådseri, ud af EU og give folk billigere øl – og bliver beskyldt for at være populist. Til det svarer Nigel Farage: ”Ordet populist er et negativt kampagneord, som de liberale har fundet på til os. ’Populist’ lægger op til, at man tilpasser sig, hvad folk vil have. Det gør jeg ikke. Ordet populær, derimod, kan handle om politik, der er videnskabeligt fornuftig – og forhåbentlig simpel og til at forstå samtidig,” siger Nigel Farage.

Han er iført et mørkeblåt slips med små lyserøde elefanter på. Når journalisterne spørger hvorfor, siger han, at det er fordi UKIP vil være dem, der tør fortælle om ”elefanten i lokalet, som ingen snakker om”. Det er, hvad han kalder EU i de nationale valgkampe. Og UKIP er de eneste, der har EU som mærkesag i det engelske valg, omend det handler om at komme ud af unionen hurtigst muligt.

UKIP-partisoldater har besøgt samtlige pubs, Ugebrevet Europa besøger for at tale med ejere og gæster om den nye pubbevægelse. Ikke alle vil stemme på UKIP, men alle roser, at Nigel Farage i egen tv-kendte person møder op og tager en snak med dem. På The Three Cups i midten af det borgerlige Buckingham har de endda sat en stor plakate op i vinduet. ”Vote UKIP”, står der. På døren sidder et klistermærke med samme tekst. Og på bordene ligger ølbrikker med teksten ”Save our pubs – vote UKIP”.

”Det var min fars ide,” siger Emily Gough og smiler, imens hun tørrer baren af. Hun er bartender på The Three Cups og vil stemme på Nigel Farage på valgdagen. Hendes far ejer pubben.

”Nigel kom for at tale med os om, hvordan det er at drive en pub for tiden. Det er ikke nemt. Min far var meget enig med Nigel, og ingen andre kandidater har vist sig herinde. Så satte vi lidt reklame op.”

Selvom UKIP får støtte i udkanten af Buckingham og i pubmiljøet, er der ingen tvivl om, at endnu flere indbyggere har set sig sure på dem. I strid med traditionen i landsbyen har UKIP blandt andet åbnet et partikontor med merchandise og strålende lilla bannere – lige midt i butiksgaden.

EUROPA

Ugebrev fra Europa-Kommissionen i Danmark

"Det er ikke en butik, så de hører ikke til her! Det er et uforskammet parti. Så sent som i går råbte de af Mr. Bercow, da han gik herved igennem gaden og hilste høfligt på folk. Sådan er vi slet ikke i Buckingham, det er en fredelig by," nærmest råber Sandra Phelps. Hun ejer strikkesøjsbutikken over for UKIP's nye partikontor. Ifølge hende skræmmer det kunderne væk med "nationalister i jakkesæt" i gadebilledet.

Et skuffende valg

Valgdagen ender katastrofalt for Nigel Farage. En ting er, at han ikke vandt over John Bercow i Buckingham. Langt fra, faktisk. Et overvældende flertal stemte på De Konservative, og en uafhængig tidligere konservativ kandidat fik også flere stemmer end UKIP i valgkredsen. De konservative blev ikke vippet af pinden.

Derudover var han involveret i et flystyrt. Som en trumf i kampagnen var Farage oppe i et lille fly, der fløj over Buckingham med et banner. "Vote for your country" stod der. Men banneret blev viklet ind i motoren, og flyet faldt ned. Det betød dog kun overfladiske skrammer for Nigel Farage.

Uagtet den dramatiske valgdag, er Nigel Farage godt tilfreds. Det handlede ikke om at vinde, men om at udfordre de store. Og UKIP har fordoblet deres stemmeandel på landsplan, selvom de ingen pladser fik i Westminster. I flere engelske medier er partiet blevet hånet for resultatet. I danske medier er de slet ikke nævnt. Men Nigel Farage er godt tilfreds med at blive undervurderet.

"Jeg er selvfølgelig skuffet over resultatet i dag, men det er en del af en længere kampagne. Nu tager jeg tilbage til Bruxelles, hvor det rigtige slag om vores frihed står," siger han.

EUROPA

Ugebrev fra Europa-Kommissionen i Danmark

Redningsplan giver tid til en reform af euro-samarbejdet

Af Ole Bang Nielsen

Der er skabt ny ro om euro-samarbejdet gennem weekendens beslutninger om at oprette en lånepakke til andre trængte euro-lande end Grækenland. Men uden en styrkelse af euro-samarbejdet vil problemerne vende tilbage.

EU har købt sig selv tre år til at få gennemført en effektiv reform af euro-samarbejdet.

Med vedtagelsen af den nye lånepakke til fordel for gældstruede medlemslande er der sikret penge nok til at afværge, at lande som Portugal, Irland og Spanien kommer i de samme problemer som Grækenland.

Men med mindre der sker en dramatisk forbedring af verdens og Europas økonomi indenfor de næste tre år, kan euro-samarbejdet komme under nyt pres, advarede økonomer efter vedtagelsen.

Som Tysklands økonomiske "overvismand" Wolfgang Franz udtrykker det, så er "branden i euro-huset slukket. Men vi må i gang med at rydde op for at forhindre en ny ulykke."

Han kræver, at der strammes op på EU's regler i den såkaldte stabilitetspagt, så medlemslandene holdes på en stram budgetkurs. "Det vi virkelig har brug for er en "saneringspagt", hvor landene forpligtiger sig til afgørende at leve op til en fælles finanspolitisk linje og få ryddet op i deres gæld," siger han.

Politisk vilje

Men spørgsmålet er nu, om der er den politiske vilje i euro-samarbejdet til at gennemføre de nødvendige reformer.

Det er ikke nok længere at tro på grækernes, portugisernes, spaniernes brune øjne eller på de smilende irske, når de højtideligt lover at stramme op på deres budgetter, vurderes det i Bruxelles efter de seneste måneders krise.

Der skal indføres et nyt regelsæt for euro-samarbejdet for at forhindre i et eller flere medlemslande i at skeje ud og bringe hele euro-samarbejdet i fare, lyder lektien efter de seneste måneder med den græske krise.

Europa-Kommissionens bud på en løsning er, at den langt tidligere bliver draget ind i medlemslandenes finanspolitik. Dermed kan Kommissionen bidrage til en ansvarlig finanspolitik langt mere effektivt.

EU's økonomikommissær Olli Rehn foreslår, at Kommissionen får adgang til at rådgive medlemslandene allerede, når de er i gang med at udarbejde deres finanslove. Dermed kan man hurtigere trække det gule kort frem og advare medlemslandene om, at de er på vej væk fra den budget-dydens smalle sti.

Men selv dette forslag er stærkt kontroversielt i medlemslandene, hvor finansministerierne ikke bryder sig om at blive "kigget over skulderen", og hvor nationale politikere betragter forslaget som endnu en overgivelse af suveræniteten til EU-systemet i Bruxelles.

EUROPA

Ugebrev fra Europa-Kommissionen i Danmark

Fordelen ved Rehns forslag er, at det kan gennemføres uden en ændring af den eksisterende EU-traktat.

Traktatændringer

Hvis man skal ud i at føre en mere fælles finanspolitik, hvor medlemslandene virkelig forpligtiger sig, vil det kræve en ændring af den eksisterende EU-traktat. Selv en opstramning af stabilitetspagten, hvor medlemslandene kan trues af virkelige sanktioner, vil sandsynligvis blive nødt til at gå gennem en traktatændring.

Og det er der lidet appetit på i EU-kredsen, efter at man efter otte års forhandlinger og talrige forsinkelser endelig fik Lissabon-traktaten i hus. En genforhandling af stabilitetspagten vil sandsynligvis gå meget hurtigere. Et halvt års regeringskonference plus et år eller halvandet til at få den ratificeret i medlemslandene, idet man skal regne med i hvert fald en irsk folkeafstemning herom samt den sikkert obligatoriske retssag ved den tyske Forfatningsdomstol i Karlsruhe rejst af euro-skeptikere.

Det vil imidlertid også være tid nok, idet euro-samarbejdet som sagt har købt sig selv tre års levetid.

Mere bekymrende er det, at forløbet af de seneste måneders uro om krisen i Grækenland og senere euro-samarbejdet generelt, ikke har gjort samarbejdsklimaet mellem de europæiske lande lettere.

Markedskræfterne fik stolen for døren

Til sidst blev man enige om at gøre det væsentlige og sætte markedskræfterne stolen for døren gennem søndagens skelsættende beslutning fra EU's finansministre.

Det var et kraftigt signal om, at der stadig hersker en ånd af solidaritet mellem EU's medlemslande, sådan som Kommissionens formand José Manuel Barroso noterede sig.

"Vi vidste, at hvis vi ikke reagerede og tog beslutninger sammen, ville euro-samarbejdet være alvorligt udfordret. Historien har vist, at kun er under hårdt pres, at regeringerne træffer de sværeste beslutninger. Det her var et af disse øjeblikke."

Men forinden var der foregået et politisk opgør, det kan tage tid at få fordøjet mellem medlemslandene.

Det var således først i fredags, at den tyske forbundskansler Angela Merkel endeligt accepterede, at der måtte gribes drastisk ind for at redde euro-samarbejdet. I ugerne før havde hun også været tilbageholdende over for at acceptere den langt mindre redningsplan, der var stillet op for at redde Grækenland fra en truende statsbankerot.

Men Merkel kom i den forløbne weekend under betydeligt pres. Mest afgørende var det, at den europæiske centralbankchef Jean-Claude Trichet i fredags gjorde det klart for Merkel, at der var andet på spil end blot Grækenland. Hele euro-samarbejdet og dermed fremskridtene i et halvt århundredes europæiske samarbejde stod på spil, lød det fra Trichet.

Obama på banen

Den amerikanske præsident Barack Obama var også to gange i telefonisk kontakt med Merkel for at få hende til at handle i sagen. Ifølge tyske regeringskilder gjorde Obama det klart, at en krise i

EUROPA

Ugebrev fra Europa-Kommissionen i Danmark

euro-zonen kunne brede sig til hele verdensøkonomien, og at det var øjeblikket til at tage afgørende beslutninger. Til gengæld lovede Obama også, at USA ville bruge sin indflydelse i Den Internationale Valutafond, IMF, til at få den til at spytte i kassen til EU's lånepakke.

Amerikanerne har noget at have deres bekymring i. Med et budgetunderskud der er større end euro-zonens er den amerikanske økonomi lige så meget under pres for markedets mistillid.

Men den mest afgørende rolle i weekenden tilfaldt den franske præsident Nicolas Sarkozy – den europæiske ”duracell-politiker” – som sled utrætteligt for at få et resultat på plads. Det var den franske præsident, som i sidste øjeblik under finansministrenes maraton-møde natten til mandag fik fremlagt det kompromisforslag, som Tyskland kunne acceptere.

Løsningen blev som bekendt en lånepakke på op til 60 milliarder euro i betalingsbalancelån, der står åben for alle 27 lande, og en mellemstatslig aftale mellem eurolandene om lånemuligheder på hele 44 milliarder euro plus IMF-støtte.

Problemet for Merkel er imidlertid, at hun ikke får nogen politisk gevinst ud af at have reddet euro-samarbejdet.

På hjemmebane bliver hun tværtimod af sine politiske modstandere kritiseret for at have givet efter og udstedt en blanko-check til at bakke op om de uansvarlige økonomier i Sydeuropa og Irland.

Som den ellers forsigtige og ærke-konservative avis Frankfurter Allgemeine tordnede i sin leder, så er Tyskland endnu blevet snydt i magtkampen i Europa.

”Alle principper i møntunionen er blevet ofret,” lød det. ”Alle regler i stabilitetspagten er blevet brudt for at redde euroen.”

Så hvis Tyskland skal bevare sin interesse for euro-samarbejdet, nytter det ikke med flere hovsolutionsninger som weekendens lånepakke. Tysklands modkrav for at blive ved med at bakke op om de svageste euro-lande vil blive en opstramning og ændring af euro-samarbejdet.

Så det er langt fra udelukket, at der snart kommer forhandlinger i gang om en ændring af EU-traktatens bestemmelser om møntunionen.

EUROPA

Ugebrev fra Europa-Kommissionen i Danmark

EU står bag hvert medlemsland, hvis det kommer i krise

Af Redaktionen

Få timer efter vedtagelsen af EU's store hjælpefond mødtes 400 europæiske og globale ledere til uformelt topmøde i Bruxelles, hvor Europas økonomi ikke overraskende kom til at dominere.

Mandag og tirsdag mødtes over 400 beslutningstagere fra 40 lande til World Economic Forums møde med fokus på Europa. Mødet er et af de uformelle topmøder mellem ledere fra hele verden, som organisationen afholder for at skabe diskussioner på et internationalt niveau mellem politiske ledere, erhvervslivet, intellektuelle og journalister om de vigtigste globale udfordringer. Mest kendt er det årlige møde i Davos i Schweiz.

Økonomi, bæredygtighed og sikkerhed var på forhånd udpeget som de temaer, der skulle være omdrejningspunkter for mødet. Med finansiell og økonomisk krise øverst på alle avisforsider i hele Europas som følge af EU's finansministres historiske beslutning om at etablere en fælles hjælpefond på i alt omkring 500 mia. euro, kom økonomien ikke overraskende til at dominere mødet.

Litauens præsident, Dalia Grybauskaitė, gav på mødet sin udlægning af, hvilken baggrund EU's statsledere nu handler på: "I Europa forsøger vi ofte at undgå se virkeligheden i øjnene. Vi kan ikke leve alene under globalt pres, og derfor må EU's medlemslande med tydelighed beslutte, hvilket Europa, vi ønsker. Hvor dyb en integration og på hvilke områder. I modsat fald reduceres Europa til en snakkeklub."

I sin tale kom formand for Europa-Kommissionen, José Barroso, blandt andet ind på formålet med hjælpefonden: "Aftalen vil sikre, at intet kan få lov til at svække euroen. Den viser hele EU's vilje til at stå bag hvert medlemsland, når de er alvorligt truede. Krisens lektie er for mig, at vi har brug for et større fællesskab omkring økonomisk politik, og hvis man ønsker et valutarisk fællesskab, bør man også arbejde for det økonomiske fællesskab."

World Economic Forum blev afholdt blot få timer efter vedtagelsen af EU's hjælpefond og i forlængelse af heftige europæiske diskussioner om, hvilken rolle EU skal spille over for medlemslande under hårdt økonomisk pres. Mødets afsluttende debat viste dog, at der blandt ledere på tværs af det "gamle" og det "nye" Europa er enighed om, at vejen frem for Europa vil kræve hårde og upopulære valg for politikere og borgere. Som en deltager udtrykte det: "Vi kan ikke fortsætte i den gamle retorik. Den er fuldstændig utilstrækkelig. Vi er nødt til at gentænke den europæiske model og den sociale markedsøkonomi. At gøre det kræver blod, sved og tårer."

Læs mere her:

<http://www.weforum.org>

EUROPA

Ugebrev fra Europa-Kommissionen i Danmark

Estland nyt euroland

Af Redaktionen

Som det første land fra det tidligere Sovjet er Estland nu klar til eurosamarbejdet. Det er ikke blot en vigtig anerkendelse af et nyt EU-land, men også et kærligt politisk og økonomisk skulderklap til en euro i blæsevej.

Mens Europas finansministre sætter alle sejl til for at styrke euroen mod potentielle kriser, er der stadig en række EU-lande, som står udenfor, og som nu eller i fremtiden håber at blive budt velkommen i euro-samarbejdet. Europa-Kommissionen har netop kigget de potentielle eurolande efter i de økonomiske sømme – med kodeord som lav inflation, lave renter og stabile offentlige finanser. Estland er som det eneste land blevet dømt klar til optagelse.

At Estland er kommet igennem euro-nåleøjet, kan ses som en politisk succes for det tidligere Sovjetland. Landet har i løbet af meget få år omstillet sig til de strenge krav i den fælles valuta.

”Estland har været igennem en hestekur, en meget markant tilpasning. Landet er blevet et eksempel på, at man med fast valutakurs har kunnet tilpasse sine strukturer og sine offentlige finanser”, siger professor emeritus Niels Thygesen fra Københavns Universitet.

I lyset af det pres på euroen, som er fulgt i hælene på enkelte EU-landes alvorlige finansielle problemer, opleves familieførøgelsen i eurofamilien også som et tiltrængt skulderklap. Trods krisetider er der stadig et ønske om at være en del af det europæiske fællesskab – på alle niveauer.

”Fordi Estland lever op til kriterierne, er landet jo faktisk med til at højne standarden i eurosamarbejdet. Når landet bliver en del af euroen, højnes den gennemsnitlige adfærd marginalt”, siger Niels Thygesen.

Polen, Tjekkiet og Ungarn overvejer at blive en del af euroen, men har endnu ikke tilsluttet sig valutasamarbejdet, ERM II. Danmark og Storbritannien har valgt ikke at være en del af eurosamarbejdet og er derfor ikke undersøgt i rapporten. Danmark deltager dog fuldt ud i ERM II.

EUROPA

Ugebrev fra Europa-Kommissionen i Danmark

EU kigger mod øst og syd

Af Redaktionen

Det er blevet nemmere at handle over grænserne ind og ud af EU. Til gengæld er der stadig lang vej for demokratiseringsprocesserne hos EU's naboer mod øst og syd. EU's naboskabsrelationer har været til statustjek.

En forudsætning for stabilitet, sikkerhed og fremgang. Så afgørende er det for EU at have et stærkt forhold til sine naboer i det tidligere Sovjet, i Mellemøsten og i Nordafrika. Derfor har EU et erklæret mål om at styrke naborelationerne og påvirke nabolandenes forhold. Det såkaldte naboskabsprogram har netop været til statustjek.

Den gode nyhed er, at mange af EU-landene og deres naboer har taget skridt til at styrke samhandelen og dermed den økonomiske og politiske integration. Den dårlige nyhed er, at der stadig er lang vej at gå. Akilleshælen er, at de gode intentioner ikke altid bliver omsat i praksis. Der kan gøres mere for at styrke et investeringsvenligt miljø – ikke kun ved at bekæmpe korrupsion, men også ved at fremme innovation og iværksætteri og i det hele taget styrke adgangen til markederne for små og mellemstore virksomheder.

Særligt svært har det været at skubbe bag på demokratiproceser i nabolandene. I EU er det altafgørende, at nabolandene styrker "good governance" – fordi det med EU-øjne er grundlaget for både politisk stabilitet og økonomisk vækst.

Det såkaldte naboskabsprogram blev iværksat i 2004 og sætter rammerne for en lang række emner. Ikke blot samhandel og støtte til sociale og økonomiske reformer i nabolandene, men også konflikthåndtering, energiforsyning, klima og mobilitet på tværs af grænser. Med Lissabon-traktaten blev EU-landenes forpligtelser til at styrke naborelationerne styrket.

Fakta: Konkrete naboskabssucceser

Naboskabsrapporten nævner en række konkrete succeser, f.eks.

- **Krisehåndtering:** EU spillede en vigtig rolle i post-konflikthåndteringen i Georgien efter konflikten i 2008 – gennem omfattende politisk, teknisk og økonomisk støtte.
- **Energiforsyning:** EU har underskrevet aftaler med Aserbajdsjan, Hviderusland, Egypten, Jordan, Marokko og Ukraine.
- **Mobilitet:** EU har indgået visum-aftaler med Ukraine og Moldova.
- **Samhandel:** Forretningsbetingelserne i nabolandene er blevet betydeligt forbedret – virksomhedsregistrering for udenlandske virksomheder i Jordan f.eks. er på seks år faldet fra 79 dage til 13 dage.

Læs mere om naboskabsprogrammet her:

http://ec.europa.eu/commission_2010-2014/fule/index_en.htm